

वा० रा०

॥१३३॥

॥२८॥ पितृव्यं महोदरं ॥२९॥ ३० ॥३१॥ ३२॥ विददार विदारितवान् ॥३३॥ ३४॥ दिवः क्षिप्तामाकाशान्निर्गतां ॥ असंगतां अनर्गलगतिं ॥३५॥ घोरसंकाशां भयंकरस्वरूपां
ततः सशैलाभिनिपातं भग्नो महोदरस्तेन महाद्विपेन ॥ व्यामोहितो भूमितले गतासुः पपात वज्राभिहतो यथाद्रिः ॥२८॥ पितृव्यं निहतं दृ
ष्ट्वा त्रिशिराश्चापमाददे ॥ हनू मंतं च संक्रुद्धो विव्याध निशितैः शरैः ॥२९॥ सवायुसूनुः कुपितश्चिक्षेप शिखरंगिरेः ॥ त्रिशिरास्तच्छरै
स्तीक्ष्णैर्विभेद बहुधावली ॥३०॥ तद्व्यर्थं शिखरं दृष्ट्वा द्रुमवर्षे तदा कपिः ॥ विससर्ज रणे तस्मिन्नावणस्य सुतं प्रति ॥३१॥ तमापतंतमा
काशे द्रुमवर्षे प्रतापवान् ॥ त्रिशिरानिशितैर्वाणैश्चिच्छेद च ननाद च ॥३२॥ हनू मांस्तु समुत्पत्य हयं त्रिशिरसस्तदा ॥ विददार नखैः
क्रुद्धो नागेंद्रं मृगराडिव ॥३३॥ अथ शक्तिं समासाद्य कालरात्रिमिवांतकः ॥ चिक्षेपानिलपुत्राय त्रिशिरारावणात्मजः ॥३४॥ दिवः
क्षिप्तामिवोल्कां तां शक्तिं क्षिप्तामसंगतां ॥ गृहीत्वा हरिशार्दूलो बभञ्ज च ननाद च ॥३५॥ तां दृष्ट्वा घोरसंकाशां शक्तिं भग्नां हनू मता ॥ प्र
दृष्ट्वा वानरगणाविनेदुर्जलदायथा ॥३६॥ ततः खड्गं समुद्यम्य त्रिशिराराक्षसोत्तमः ॥ निचखानतदा खड्गं वानरेंद्रस्य वक्षसि ॥३७॥ ख
ड्गप्रहाराभिहतो हनू मान्मारुतात्मजः ॥ आजघान त्रिमूर्धानं तलेनोरसि वीर्यवान् ॥३८॥ सतलाभिहतस्तेन स्रस्तहस्तां वरोभुवि ॥ निपपा
तमहातेजास्त्रिशिरास्त्यक्तचेतनः ॥३९॥ सतस्य पततः खड्गं तमाच्छिद्य महाकपिः ॥ ननाद गिरिसंकाशस्त्रासयन् सर्वराक्षसान् ॥४०॥
अमृष्यमाणस्तं घोषमुत्पपात निशाचरः ॥ उत्पत्य च हनू मंतं ताडयामास मुष्टिना ॥४१॥ तेन मुष्टिप्रहारेण संचुकोप महाकपिः ॥ कुपि
तश्च निजग्राहकिरीटे राक्षससर्पभं ॥४२॥ सतस्य शीर्षाण्यसिनाशितेन किरीटजुष्टानि सकुण्डलानि ॥ क्रुद्धः प्रचिच्छेद सुतो निलस्य त्वष्टुः
सुतस्येव शिरांसि शक्रः ॥४३॥ ॥३६॥ ३७॥ ३८॥ त्यक्तचेतनो विसंज्ञः ॥३९॥ ४०॥ ४१॥ किरीटे किरीटप्रदेशे ॥४२॥ त्वष्टुः सुतस्य विश्वरूपस्य ॥४३॥

यु० कां०

॥१३३॥